

محمدعلی رجال [ط ۵]

[فعال صنعتی] [دکتر]

متولد سال ۱۳۶۱/ق/۱۳۲۱/ش/۱۹۴۲م

فرزند میرزا حسین رجالی فرزند میرزا محمدباقر رجالی فرزند بانو شمس الضحی قاضی فرزند بانو سیده فاطمه بیگم (اول) موسوی عاملی فرزند آیت الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی است. از نخبگان حوزه‌های صنعت و انرژی کشور است. در اصفهان به دنیا آمد. سال ۱۳۴۰ش از دبیرستان هاتف اصفهان دیپلم ریاضی گرفت. سال‌های ۱۳۴۵ و ۱۳۴۶ش از دانشکده‌ی فنی دانشگاه تهران لیسانس مهندسی الکترومکانیک و فوق لیسانس مهندسی صنایع مکانیک گرفت. به استخدام وزارت نیرو و سازمان برق منطقه‌ای اصفهان درآمد و چند سال مسئول تعمیر و نگهداری نیروگاه برق این شهر بود. سال ۱۳۵۷ش از کالج سلطنتی انگلیس دکترای مهندسی مکانیک در گرایش مهندسی هسته‌ای گرفت. پس از پیروزی انقلاب مدت پنج سال و نیم سرپرست واحد سوخت در بخش معاونت سوخت و مواد اولیه‌ی سازمان انرژی اتمی ایران بود. سپس شرکت طراحی مهندسی رجال را با مجوز رسمی وزارت صنایع راه انداخت تا در رشته‌ی «تجهیزات صنایع نفت، گاز، پتروشیمی و نیروگاه‌ها» فعالیت کند. سال ۱۳۷۱ش جهت اخذ درجه‌ی فوق دکتری در گرایش مهندسی هسته‌ای مجدداً به انگلیس رفت. اما دو دهه حضور فعال و مؤثر در دفتر لندن شرکت بازرگانی پتروشیمی (PCC) وی را از اتمام تحصیلات باز داشت. بیش از چهار دهه تجربه‌ی طراحی مهندسی تجهیزات صنایع نیروگاهی، هسته‌ای، نفت، گاز و پتروشیمی را در کارنامه‌ی خود اندوخته دارد.

[منابع: نسبنامه‌ی الفت (۱)؛ زندگی‌نامه‌ی علمی تجربی خودنوشت دکتر محمدعلی رجال؛ مکاتبات دکتر

محمدعلی رجال با نگارنده]

سید محمدعلی روضاتی [ط ۵]

[عالم فاضل] [آیت الله]

۱۳۴۸/ق/۱۳۰۸/ش/۱۹۲۹م - ۱۴۳۳/ق/۱۳۹۱/ش/۲۰۱۲م

پدرش حجت الاسلام والمسلمین میرزا محمدهاشم روضاتی و مادرش بانو سیده بهجت الشریعه روضاتی فرزند بانو سیده ربابه چهارسوقی فرزند آیت الله سید جمال الدین

چهارسوقی فرزند بانو سیده حبیبه بیگم موسوی عاملی فرزند آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی بود. عالمی فاضل و از بزرگ‌ترین متخصصین علوم رجال، انساب، تراجم و کتاب‌شناسی در دوران معاصر بود. در اصفهان به دنیا آمد. در کودکی پدرش را از دست داد. پس از اخذ دیپلم و فراگیری مقدمات و بخشی از مقطع سطح علوم حوزوی به قم هجرت کرد. دروس اجتهادی را در قم عمدتاً نزد آیت‌الله العظمی حاج آقا حسین بروجردی فرا گرفت. از آیت‌الله شیخ محمدحسین کاشف‌الغطاء اجازه‌ی اجتهاد و از بیش از سی تن از علماء بزرگ اجازه‌ی نقل حدیث داشت. آیات عظام سید صدرالدین صدر، سید عبدالحسین شرف‌الدین، سید حسن چهارسوقی، سید جمال‌الدین گلپایگانی، سید عبدالهادی شیرازی، سید محسن حکیم و سید محمدهادی میلانی از مشایخ اجازه‌ی وی بودند. پس از بازگشت به اصفهان، اشتغال اصلی اش طی دهه‌های متمادی تا آخرین لحظه‌ی عمر، تحقیق، تألیف، تصحیح و تحشیه‌ی آثار مهم علمای پیشین، فهرست‌نویسی و نگارش مقدمه بر آنها بود. در کنار اشتغالات علمی، دستیار اصلی پدر بزرگ مادری اش آیت‌الله العظمی سید حسن چهارسوقی بود که عملاً ریاست دینی شهر را بر عهده داشت. با فوت پدر بزرگ، دفترخانه‌ای دایر کرد و در آن به تنظیم اسناد شرعی مورد نیاز مردم پرداخت. همچنین سال‌ها در مسجد جد مادری اش آیت‌الله العظمی میرزا محمدهاشم چهارسوقی نماز جماعت اقامه کرد و به وعظ و ارشاد مردم پرداخت. پس از پیروزی انقلاب اسلامی از اجتماع فاصله گرفت و در گوشه‌ی انزوای منزل خود منحصرأً به ادامه‌ی اشتغالات علمی اش پرداخت. به سختگیری علمی، دقت در امر تحقیق و تألیف و نیز به انصاف شهرت داشت. آثار مکتوب ارزشمندی در حوزه‌های انساب، تراجم‌نگاری، کتاب‌شناسی، تاریخ و حدیث از وی به یادگار مانده است که کتاب‌های «زندگانی آیت‌الله چهارسوقی»، «جامع‌الأنساب»، «نخستین دو گفتار»، «دومین دو گفتار»، «تکملة الذریعة الی تصانیف الشیعة»، «تکملة طبقات اعلام الشیعة»، «آثار التقوی»، «مرآة الزمن أو الوجیزة المستحسن فی الأجازة لسیدنا الفقیه الامامی الحسن» برخی نمونه‌های چاپ شده‌ی از آنها است. از مشایخ بزرگ اجازه‌ی نقل حدیث در دوران معاصر محسوب بود. طی سالیان شاگردان مستعد فراوانی را در حوزه‌های تخصصی خود تربیت کرد که حجج‌الاسلام والمسلمین دکتر رسول جعفریان و جويا جهانبخش از مشاهیر آنها هستند. دارای طبع شعر بود و اشعاری در زبان فارسی از وی باقی مانده است. تخلص شعری اش «شریف»

بود. کتابخانه‌ای بسیار ارزشمند حاوی نسخ خطی نفیس فراوان به مرور زمان فراهم کرده بود که در میان کتابخانه‌های شخصی کم‌نظیر بود. به سن هشتاد و سه سالگی (شمسی) در اصفهان درگذشت و در تکیه‌ی صاحب‌روضات واقع در قبرستان تخت‌فولاد به خاک سپرده شد. روز رحلتش بیست و نهم ماه شعبان بود.

[منابع: اسنادی از خاندان روضاتیان؛ جرعه‌ای از دریا (۳)؛ دانشنامه تخت‌فولاد اصفهان (۲) و در پرتو روضات]

سید محمدعلی شرف‌الدین [ط ۴]

[عالم فاضل] [حجت الاسلام والمسلمین]

۱۳۱۷ق/۱۲۷۸ش-۱۸۹۹-۱۳۷۲ق/۱۳۳۲ش/۱۹۵۳م

فرزند آیت‌الله العظمی سید عبدالحسین شرف‌الدین فرزند بانو سیده زهرا صدر فرزند آیت‌الله سید هادی صدر فرزند آیت‌الله سید محمدعلی موسوی عاملی (برادر آیت‌الله العظمی سید صدرالدین موسوی عاملی) بود. از علمای فاضل لبنان بود. در نجف به دنیا آمد. پنج سالش بود که همراه پدر و خانواده به لبنان کوچید. مقدمات علوم حوزوی را در لبنان فرا گرفت. سال ۱۳۳۷ق به عراق بازگشت و تحصیلات حوزوی خود را در کاظمین و عراق ادامه داد. آیات عظام سید ابوالحسن اصفهانی، آقا ضیاء عراقی، میرزا حسین نائینی و شیخ محمدرضا آل‌یاسین از مهمترین اساتید دروس خارج فقه و اصول وی بودند. بسیار باهوش، خوش استعداد و عاقل بود. همزمان با تحصیل، دروس حوزوی را نیز تدریس می‌کرد. دو برادر کوچک‌ترش آقا سید محمدرضا و آقا سید صدرالدین از جمله شاگردانش بودند. مقالات علمی، ادبی و فرهنگی متعددی را در مجلات عراق و لبنان نگاشت. برخی کتاب‌ها و رساله‌های ارزشمند نیز از خود به یادگار گذاشت که «شیخ الأبطح» در اثبات ایمان جناب ابوطالب و «الرأیة الحسینیة» از آن جمله است. رساله‌ی اخیر در جواز شرعی همه نوع اعمالی نوشته شد که عزاداری امام حسین (ع) را عظمت می‌بخشد. طبع شعر داشت و اشعار متعددی را در مناسبت‌های مختلف دینی و اجتماعی سرود. در عرصه‌ی سیاست نیز بسیار فعال بود. از جمله در انقلاب سال ۱۹۲۰م روحانیت و مردم عراق علیه متجاوزان انگلیس نقشی فعال داشت. در همه‌ی اجتماعات، تظاهرات و صحنه‌ها، همراه، حامی و یاور آیت‌الله سید محمد صدر رهبر انقلابی شیعیان عراق بود. اندیشه‌ی سیاسی‌اش از این شخصیت و تجربه‌ی ارزشمند او بسیار تأثیر پذیرفته بود.